

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρουσιάζει τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀπαιτήσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκη αἰσθητικὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΤΙΝΑΓΜΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐργασία δρ. 15.-	Ἐργασία δρ. 15.-
Ἐξοικονομία 8,50	Ἐξοικονομία 13.-
Υπόμνημα 4,50	οἰκονομία 7.-

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολάρια 4.

ΕΞΙΔΕΙΤΑΙ ΔΑΤΙΑ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878
ΙΑΡΥΘΗ — ΕΒΔΟΜΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΟΥΣΤΕΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 "Αρχίζεις τὴν ἰσὴν δεκρυβίου, ἀλλ' αἰ σὺν-
 δομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν ἰσὴν οὐλοῦδῆποτε μηνός.
 ΠΡΑΞΕΙΣ 1874
 Ὅδος Ἐβρουίδου ἑρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β. Τόμος 29ος Ἐρ. Ἀθήναις. 14 Μαΐου 1922 Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 24

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Καὶ μπρὸς ἀπ' αὐτὲς τὲς καρέκλες, ἦσαν τρεῖς πολυθρόνες, ντυμέναι με κόκκινον μετάξι.

— Νά, εἶδὼ θὰ δώσετε τὴν παράστασίν σας, εἶπε ὁ θαλαμηπόλος. Καθὼς ἐπρόσταξε ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ παράστασις θὰ γίνῃ ἀμέσως μετὰ τὸ δείπνον, σήμερον ἑξαιρετικῶς, θὰ σερβιρισθῇ σὺς ἐπτά, γιὰ νὰ μὴ ἀργήσῃ νὰ κοιμηθῇ ὁ αὐτοκρατορικὸς πρίγκιψ. Σὰς ἀφίω τώρα νὰ ἐτοιμασθῆτε. Τὰ πράγματά σας εἶναι δῶ. Οἱ λακέδες θὰ σας περιμένουν νὰ σας ὀδηγήσουν εἰς τὴν τραπέζαν σας, ὅπου τὸ δείπνον σας θὰ εἶν' ἑτοιμὸν ἀπὸ τὲς ἔξῃ.

Ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὲς πληροφορίες, ὁ θαλαμηπόλος ἔλαμε μιὰ ὑπόκλησιν καὶ ἔφυγε. Ὅταν ἔμειναν μόνοι μετὰ τὴν ἀπέραντη στοά, οἱ δύο σόζυγοι ἐκοιτάχτηκαν καὶ, ξαναδρῶσκοντας τὴ φωνὴν του, ὁ Ἰταλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Κοντουέλα μου, μὴν κουνιέσαι τόσο πολὺ... Μὲ κάνεις καὶ ζαλιζομαί, γλυκεριά μου περιστέρα... Ντὲν εἶν'

— Εἶσαι καλὸ μπαμπῆνο! (Σελ. 186, στ. γ')

ἀνάγκη νὰ χαιρετᾶς... Ντὲν εἶναι κανεὶς πιδ' ἐντῶ.

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐτοιμασῇ τὴν παράστασιν καὶ δὲν εἶχε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν του: Τὸ ρολοὶ τῶν ἀνακτόρων κτυποῦσε ἔξῃ καὶ μισή.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἦταν ἀνησυχὸς. Κοιτοῦσε τὴν ἐξέδρα, ποὺ ἦταν χαμηλὴ καὶ χωρὶς κανένα παρκομήνιο, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ καμητῇ δουλειὰ του. Ἐβλεπε ὅτι οἱ πολυθρόνες ὅπου θὰ καθόταν ὁ μικρὸς Διάδοχος καὶ οἱ

γονεῖς του, λίγα μόνο μέτρα ἀπέχον ἀπ' τὴ σκηνή, καὶ αὐτὸ βεβαίως τὸν ἀνησυχόυσε. Κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ:

— Ἐντῶ ντὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κίμη τὴ ντουλειὰ του ὅπως πρέπει!.. Μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἔχω τρέατρον αὐτὸ ὅμως ντὲν εἶναι τέατρο... εἶναι μιὰ μικρούλα κακοφτιασμένη ἐξέδρα!..

Ὅτι τὰ κάνω, τὰ τὸ βλέπει ὁ δλος ὁ κόσμος... Ντὲν γκίνεται ντουλειὰ ἐντῶ!

— Βέβαια, συμφώνησε καὶ ὁ Φρέδος, θάναν πολὺ ὀσκολο νὰ μπῶ στὸν παραγκιόζην, χωρὶς νὰ μὲ ἴδου.

— Καὶ τότε, ντὲν κάνουμε τίποτα! ἀναστὲναξε ὁ Ἰταλὸς, τραβῶντας τὰ μαλλιά του.

Μὰ ἔξαφνα, τὴν ἀπελπισία του διαδέχθηκε ἕνα χαρούμενον χαμόγελο.

— Βρήκα! εἶπε.

— Τί βρήκας, ἀγάπη μου; ρώτησε μὲ νάζι ἡ σινιόρα Πελιάσκο.

— Τί τρόπο βρήκατε; ρώτησε καὶ ὁ Φρέδος.

— Γκιὰ νὰ πάνε ὅλα πρίμα, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, θὰ γκίνη κατὶ εὐκολο: ὁ Φρέντος, τώρα ποὺ εἶμαστε μόνοι, τὰ τρωπῶτε μέσα στὸν παραγκιόζην του. Τὸν θάνω στὸ κουτί, χωρὶς νὰ τὸ κλειώ καλῶ, γκιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀναπνέῃ, καὶ ὕστερα φεθόγω-

με. Τὰ ντυὸ κουτιά τὰ θρῶσκονται κοντὰ-κοντὰ πάνω στὴν ἐξέδρα. Ὅταν ὁ δλος ὁ κόσμος, ὁ Αὐτοκράτωρ, οἱ ὠραῖες κυρίες καὶ ὁ Ντιάντοχος τὰ ἔχουν κατῆσει σὺς τέσεις τους, τότε ἔρχομαι ἐγκῶ καὶ, φανερά, μπρὸς σ' ὁλους, ἀνοίγω τὸ πρῶτον κουτί καὶ θγκάνω τὸν παραγκιόζην νούμερο 2... Ὅστερ' ἀνοίγω τὸ ντεύτερον κουτί καὶ θγκάνω τὸν παραγκιόζην νούμερο 1, μ' ἄλλα λόγια τὸ φίλο μας Φρέντο ἀπὸ ντῶ. Κάνουν καὶ οἱ ντυὸ

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν μεγάλη ἐπιτυχία. (Σελ. 186, στ. γ')

καλὰ τὴ ντουλειὰ τους... Κανεὶς ντὲν εἶντε τίποτε καὶ ὄλα πάνε πρίμα!.. τὰ εἶναι τριλιμῶς! τριλιμῶς! τριλιμῶς!

Ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὁ Ἰταλὸς ἐφώναζε τόσο δυνατὰ, ποὺ ὁ Φρέδος τοῦ εἶπε:

— Προσέχετε! Ἄν φωνάζετε τόσο δυνατὰ, οἱ λακέδες θάρθου νὰ ἴδου τὶ συμβαίνει.

Τότε ὁ μηχανικός τὸν ρώτησε σιγά: — Τέλεις νὰ μπῆς, μὲκρὲ μου φίλε, ἀπὸ τώρα στὸν παραγκιόζην σου;

— Βεβαιότατα, ἀπάντησε τὸ παιδί. Δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ περιμένω μὲ τὴν ὥρα... Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀνοίξετε, εἴμ' ἑτοιμὸς.

— Εἶσαι καλὸ μπαμπῆνο! εἶπε ὁ θεατρώνης, εὐχαριστημένος, ἐνῶ ἀνοίγε στὰ διὰ τὸ ἀδειανὸ ἀνδρῆκελλο.

— Ὡ! βέβαια εἶναι καλὸ μπαμπῆνο! συμφώνησε καὶ ἡ σινιόρα εὐχαριστη-

Η ένη κι αυτή, που τὰ πράγματα ἐπι-
ταίαν καλά.

Ο Φρέδος είχε κιόλα γονατίσει
πλάι στο κουτί και, μόλις ο μηχανι-
κός άνοιξε τόν κραγιόζη, γλύ-
στησε με τέχνη μέσα κι' άμέσως ο
Ιταλός ξενακλείσε τὸ ἀνδρείκελλο.

Εμείνα έτσι μισοξαπλωμένος στο
μισανοιχτό κουτί και περιμένα.

Οι ήχοι έφταναν ως αὐτὸν μακρυ-
νοί και σδυμένα. Άκουσε τὰ βήμα-
τα του σινιόρ Πελιάσκο νὰ μακραί-
νουν, καθώς εκείνος έφευγε, νὰ σδυ-
νώνται. Σ' ένα διάστημα, που του
εφάνηκε άτέλειωτο, βασιλευε από-
λυτη σιγή.

Τέλος άκουσε άλλα δήματα νὰ κρο-
τούν στο παρκέτο. Σχεδόν άμέσως
του εφάνη ότι ένα ζωηρότερο φως
περνούσε απ' τις χαραματιές του
κουτιού του. Κατάλαβε ότι οι λακέ-
δες άναδαν τὰ κεριά και συμπερανε
ότι οι καλεσμένοι δέν θ' άργοσαν
νάρθουν.

Πραγματικώς δέν άρρησαν.

Βοή και θόρυβος από ομιλίες έφτα-
σαν στ' αὐτιά του. Τρία φιλικὰ κτυ-
πήματα με τὸ πόδι πάνω στο σκέπα-
σμα του κουτιού, τὸν έκαμαν νὰ χαρῆ:
ήταν ο σινιόρ Πελιάσκο, που τὸν ει-
δοποιούσε ότι είχε γυρίσει κι' ότι ή
φυλακή του πλησιάζε στο τέλος της.

Ας αφήσουμε μιὰ στιγμή τὸ Φρέ-
δο μέσα στὸν κραγιόζη του, κι' ας
κοιτάξουμε τὸ λαμπρὸ θέαμα που
παρουσιάζει τὸ άκροατήριον.

Στὴν πρώτη σειρά, οτις πολυθρό-
νες, ο αυτοκράτωρ, με πολιτικὰ
ροδοχα, κάθεται άψηρημένος όπως
πάντα. Έστερα ή αυτοκράτειρα, με
φόρεμα από άσπρο τουλι με πο-
διές από μπλε σατέν. Άνάμετά τους
ο αυτοκρατορικός πρίγκηψ, σοβαρός
σάν παιδί συνηθισμένο από τώρα στις
εθιμοτυπίες. Κάθεται φρόνιμα στὴν
πολυθρόνα του και δέν δείχνει καμ-
μιάν άνυπομονησία νάρχιση ή παρά-
σταση.

Καθισμένος κοντά του, τὸν επιδέλπει
ο στρατηγός Φροσσάρ, ο παιδαγωγός
του, και κάθε τόσο σκύδει και τὸν
δίνει καμμιάν εξήγηση ή συμβουλή.

Πίσω απ' τὴν αυτοκρατορική τριά-
δα, κάθονται οι συγγενείς : ή πριγκι-
κήπισσα Άννα Μυρά, ή πριγκικήπισσα
Ματτερνίχ, ή μαρκησία Γκαλλιφέ, οι
κυρίες της τιμής. Στο βάθος οι ύπα-
σισταί του αυτοκράτορος και μερικοί
προκαλεσμένοι : ο Αιμίλιος Ωζιέ,
ο μεγάλος δραματογράφος της εποχής
κι' ο Προσπέρ Μεριμέ, εδνοούμενος διη-
γηματογράφος της αυτοκράτειρας.

Από τὰ δύο μέρη της σκηνής, στέ-
κονται φρουροί άκίνητοι κι' άσάλευ-
τοι με τὰ λαμπρά τους κράνη, και τις
πόρτες φρουροῦν δραγόνοι της αυτο-

κράτειρας με τὴν κόμφη και θαυ-
πράσινη στολή τους.

Ο στρατηγός Φλερὸ εἰδοποιεί ότι
ή παράσταση μπορεί ν' άρχισῆ.

Άμέσως ή μουσική άρχισε νὰ
παίζῃ τὸν «Γιμνο του Ναπολέοντος»
του Ροσσίνι.

Έστερα έρνήνηκαν στὴ σκηνή Ιά-
πωνες, που άρχισαν τὸ παίγνιδι της
πεταλούδας : Ένας απ' αὐτούς έπηρε-
άπ' τὰ χέρια του Διαδόχου ένα κομ-
μάτι χαρτί ελαφρὸ και άπ' αὐτὸ
εφτιασε μιὰ πεταλούδα. Έστερα τὸ
πέταξε ψηλά και άρχισε νὰ κινή
άέρα με τὴ βεντάγια του και νὰ τὸ
σπρώχνῃ έμπρός του σὰ νὰ τὸ κυ-
νηγούσε.

Άμέσως έφανερώθηκε μιὰ δεύτερη
πεταλούδα πλάι στὴν πρώτη πετούν
τώρα μαζί, ανεβαίνουν, κατεβαίνουν,
άπομακρύνονται, ζυγώνουν με χιλίες
δύο κινήσεις.

Ο δεξιότατος παίκτης τις κάνει
άλλοτε νὰ φεύγουν, άλλοτε νὰ σταμα-
τούν. Τις πιάνει μέσα σ' ένα κουτί,
έστερα τις αφήνει νὰ φύγουν, τις κά-
νει νὰ καθοιούνται, πότε στ' άνήθ μιὰς
άνθοδέσμης, πότε στὴν άκρη της βεν-
τάγιας, ως έτου στο τέλος κατορθώνει
νὰ τις πιάσῃ. Τότε άνοίγει τὴν παλα-
μη του, τὴ φυσά και πετᾷ ένα σύν-
νερο από χροσῆ σκόνη.

Η αυτοκράτειρα, που είχε μ' έν-
διαφέρον παρακολουθούσε αὐτὸ τὸ
θέαμα, έσκυψε στο μικρὸ πρίγκηπα
και τὸ εἶπε, δυνατὰ :

—Βλέπεις, Λουδοβίκε; Αὐτὸ τὸ
παίγνιδι πρέπει νὰ σοῦ χρησιμεύτῃ
ως μάθημα. Έτσι φτερουγίζουν μπρο-
στά μας, τις περισσότερες φορές, τὰ
θεατικὰ όνειρα της φαντασίας μας.
Πρέπει όμως νὰ μάθουμε νιντιστικὸ-
μαστε στὴν επιθυμία νὰ τὰκολουθῆ-
σουμε και νὰ μὴν άπλώνουμε άπλη-
στα τὸ χέρι για νὰ τὰ πιάσουμε, για-
τί μπορεί νὰ μας άποριμῆνι στὴ χού-
φτα μόνο μιὰ σκόνη!

Οι αὐλικὸι κι' οι κυρίες της τιμής
φιθύρισαν επαινετικά λόγια για τὸ
ώραίο αὐτὸ μάθημα της αυτοκρά-
τειρας.

Όσο για τὸ μικρὸ διάδοχο, αὐτὸς
περιορίστηκε νὰ χαμογελάσῃ στὴ μη-
τέρα του και νὰ τὴ ρωτήσῃ :

—Και τὰνδρείκελλα;

—Τώρα θὰ τὰ δῆς, χρυσὸ μου, ά-
πάντησε ο αυτοκράτωρ... Έχε λίγη
υπομονή!

Έπρεπε πρώτα νὰκούσουν ένα τρα-
γουδιστὴ και μιὰ τραγουδίστρια. Όλ'
αὐτὰ φαινόντουσαν άτέλειωτα στο
Φρέδο.

Τὸ καιμένο τὸ παιδί άρχισε νὰ αἰ-
σθάνεται ότι τὰ μέλη του έμοῦδιαζαν
μέσα στο κουτί.

Όσο για τὸν Ιταλό, ήταν έξω

φρενῶν και δέν έπαυε νὰ δυσανασχέτῃ.

—Τί βλακεία εἶν' αὐτὴ, μουρμού-
ριζε, νὰ με κάνουν νὰ περιμένω έτσι!
Τί ντιασκέντασῃ βρίσκουν ν' άκούν
τραγουδιστάντες, νὰ βλέπουν χαρ-
τάκια νὰ πετούν στὸν άέρα, και νὰφι-
νουν τὸ πρωτοφανές τέαμα του Πε-
λιάσκο!

Κι' ή σινιόρα επίσης ήταν κόκ-
κινή και καταστενοχωρημένη.

Πρώτα-πρώτα ο κορσές της τὴν
εσφιγγε φοδερὰ κι' έστερα δέν έπαυε
νὰ λέγῃ :

—Δίχως άλλο, ο μικρός θὰ σκάσει
μέσα στο κουτί!... Ορισμένως θὰ έχει
σκάσει... Ά! Σάντα Μαντόνα! Τώρα
τί θο γίνουμε.

—Θὰ τὰ καταφέρουμε μιὰ χαρά,
δπως πάντα! άπαντούσε ο Πελιάσκο
με πεποίθηση. Κουσουέλα, γλυκειά
μου περιστέρα, εἶσαι βλακόμετρο:
έλο και φοβάσαι!

Η Κουσουέλα δέν εἶπε πιά τίποτε,
γιατί τὴ στιγμή εκείνη εἶδε ένα ύπα-
σισταί μ' δόξαλαμπρὴ στολή νὰ πλη-
σιάζῃ κι' άρχισε πάλι τὸς χαιρετι-
σμούς της.

Ο ύπασισταίς αὐτὸς έρχόταν νὰ
εἰδοποιήσῃ τὸν σινιόρ Πελιάσκο ότι
ήταν ή σειρά του. Ο μηχανικός έρ-
ριζε ένα σπινθηροδόλο βλέμμα στὴν
τρομαγμένη συμβία του, έλύγισε τὴ
μέση του, διόρθωσε τὴ ρεντιγόντα του
και, με τὸ χέρι άκουμπισμένο πάνω
στὴν καρδιά του, φάνηκε στὴν εξέδρα.

Άμέσως άρχισε μιὰ μικρὴ άγόρευ-
ση, που τὸ άκροατήριον δέν τὴν πρό-
σεχε και πολύ : οι κυρίες σιγομιλοῦ-
σαν κάτω απ' τις βεντάγιας τους. Χω-
ρίς ν' άπογοητευθῆ απ' τὴν ύποδοχή
αὐτὴ, ο σινιόρ Πελιάσκο, άφου τέλειω-
σε δπως-δπως τὴν άγόρευση του, έχαι-
ρέτησε νι' εδῆλωσε ότι θὰ έβγανε τὰ
ανδρείκελλά του απ' τὰ κουτιά.

Κάθισε στις φτέρνες πίσω απ' τὴν
εξέδρα, σὲ τρόπο που νὰ μὴ τὸν βλέ-
πουν οι θεαταί, —που άλλως τς δέν
τὸν πολυπρόσεχαν, — έβγαλε απ' τὸ
κουτί τὸν κραγιόζη, που μέσα ήταν
κλεισμένος ο Φρέδος, τὸν πήρε στα
χέρια του και φάνηκε πάλι στὴ σκηνή.

Αφού τὸν έστῆσε όρθιο κι' έκανε
τάχα πως κουντίζει τὸ μηχανισμό
του, άράδιασε τὰ θαύματά που θὰ έ-
κανε. Και τὸ ανδρείκελλο, ή μάλλον
ο Φρέδος, ήπτε ένα ποτήρι νερό, έκά-
πνισε ένα σιγαρέττο, περπάτησε, κά-
θησε, χόρεψε κι' έλ' αὐτὰ τάκανε με
τις τρομουλιαστές έκείνες κινήσεις,
που τόσο νὰλά επιτηδευόταν τὸ παιδί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ήταν μεγάλη επιτυχία.
Ο αυτοκρατορικός πρίγκηψ γελοῦσε
και χειροκροτούσε άδιάκοπα. Κι' έλοι
ήταν σύμφωνοι, ότι ο μηχανισμός αὐ-
τὸς ήταν κάτι τέλειο.

Ένῳ άντηχούσαν τὰ χειροκροτή-

ματα κι' ο Πελιάσκο χαιρετούσε με
δποκλίσεις, ένας ύπασισταίς τὸν πλη-
σίασε και τὸ εἶπε :

—Ο αυτοκράτωρ επιθυμῇ νὰ φέ-
ρατε τὸ ανδρείκελλό σας στὸν πριγκι-
κήπα.

—Τίποτε ευκολότερο! άπάντησε ο
Ιταλός, που είχε προβλέψει αὐτὴ τὴν
επιθυμία.

Πήρε στα χέρια του τὸ Φρέδο μ'
επιτηδευότῃ, τὸν έάπλωσε και στο
κουτί του πίσω απ' τὴν εξέδρα, χω-
ρίς κανείς νὰ ἴδῃ τίποτε, και σὲ λίγα
δευτερόλεπτα ξεκαπάνηκε κρατώντας
τὸν κραγιόζη νούμερο 2, που τὸν
έστῆσε μπρός στὸν μικρὸ πριγκηπαί.

Οι θεαταί κοίταξαν μιὰ στιγμή τὸ
μηχανισμό. Έστερα, άφου εἶπε δὺ
συχαρητήρια λόγια στὸν Πελιάσκο,
κατακόκκινον απ' τὴ χαρὰ του, σηκώ-
θηκε ο αυτοκράτωρ, σηκώθηκαν έλοι.
Γρήγορα ή μεγάλη στοά άδειάσε.

Η έσπερίδα είχε τελειώσει και κα-
θένας έγύριζε στα διαμερίσματά του,
γιατί ο Ναπολέων Γ' είχε συγγεγα-
σία με τὸν γρομματαί του.

Προτὸ βγῆ, ο αυτοκράτωρ έσκυψε
πρός τὸν ύπασισταί του και τὸ εἶπε
σιγανά :

—Αγοράστε αὐτὸ τὸ ανδρείκελλο
απ' αὐτὸν τὸν Ιταλό και πῆτε νὰ τὸ
φέρουν άμέσως στο γραφεῖο μου...
Θέλω νὰ κάμω μιὰ έκπληξη στὸν αυ-
τοκρατορικό πριγκηπα : Θὰ τὸν τὸ
προσφέρω αύριο, όταν θάρθῃ νὰ με
καλημερίσῃ.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπάν-
τησε ο άξιωματικός... τρέχα!

Κι' εὐθὺς γύρισε στὸν Πελιάσκο.

Αὐτὸς, βλέποντας ότι δέν ήταν κα-
νείς πιά στὴ στοά, έκρινε ότι μπο-
ρούσε νὰ άλευθέρωσῃ τὸ Φρέδο απ'
τὴν παραξενή φυλακή του κι' άπλωσε
κιόλας τὸ χέρι για νὰ τὴν άνοίξῃ,
δταν ο άξιωματικός εφάνηκε στὴν ά-
κρη της στοάς.

—Ντιάβολο! μουρμούρισε. Ντὲν
μπορεῖ κανείς νάναί ποτέ ήσυχος έντὼ
μέσα!... Πέντε λεπτά ακόμα κι' ο άξιω-
ματικός θὰ τὰβλεπε έλα!

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΙ

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

«Ω, τὸ γρασιδί πως αἰθάνει
Μ σ' οσοῦ απικτοῦ μου τὴν αὐλή,
Που χό ο ερημισμένο μένει.

Φωνή καμμιά Κορμι κανένα
Οὐδεν κινιέται οὐ ε μιλεῖ.
Λές κι' όλα είναι πετωμένα.

Περωθ. Τὰ βήματά μου άκούνα
Στις πλάκες κάτω θλιβερά
Κι' οὐ σκουλήμι δέν ξεποῦνε.

Όλα κοιμούνται. Η άναπιά μου
Πλέσια γροκνιέται, έσηρα
Κι' είναι ή μονάχη συνοροφία μου.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΟΥΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΕΙΝΕ
(Μύθος)

Μιὰ άλεπού πήγαινε με τὸ γλυκο-
χάραγμα νὰ κρυφτῆ στὴ φωλιά της,
κουρασμένη από τὰ μάταια καρτέρια
που έκανε δλη τὴ νύχτα γύρω στα
κοτέσια του χωριοῦ, κι' από τὰ κυ-
νηγήματα τὸν σκύλων, που δέν τὴν
είχαν αφήσει ἔχι μόνο ν' άρπάξῃ
κόττα, μα ούτε νὰ ζυγώσῃ καθόλου
στὴν κούρνια τους.

Ηκει που γύριζε λοιπὸν συλλογι-
σμένη, πως δέν νὰ μπορούσε από τὴν
πεινα της, οὔτε νὰ κοιμηθῆ, εἶδε ένα
γέρο χωριάτη, που με τὸ γαϊδαρό του,
φορτωμένο διαφορα λαχανικά, καθώς
και μερικὲς κόττες, δεμένες από τὰ
πόδια και κρεμασμένες στὸ σαμάρι,
πήγαινε στὴν πολιτεία, νὰ τὰ πουλή-
σῃ και ν' αγοράσῃ από κει άλλα
χρειαζόμενα του σπιτιού του.

Τὰ ματια της έλεπούς σπιβοβόλη-
σαν από χαρὰ κι' ή γλώσσά της άρ-
χισε νὰ γλείφῃ τὰ χείλια της από
εὐχαρίστηση, για τὴν άπαντεχῃ εὐ-
καιρία που της τύχαινε μαροστά της

—«Εδῶ, εἶπε, χρειάζεται νὰ δά-
λω έλα μου τὰ δυνατὰ, για νὰ πάρω
του χωριάτη τις κόττες.»

Δέν έπρονοεφάλιασε όμως πολύ,
γιατί με τὴ συνειθισμένη της πονηρά-
δα, έβριζε άμέσως τὸν τρόπο που χρει-
αζόταν. Μόνο έτρεξε όσο μπορούσε
πὸ γρήγορα, μέσ' από τὰ χωράφια,
κι' από κει δῆγχε πάλι, ξεπλώθηκε
φαρδιά-πλατιά καταμεσῆς στὸ δρόμο
που θὰ πέρναγε σὲ λίγο ο χωριάτης,
κι' έκανε τὴν ψόφια!

Σάν πέρασε εκείνος και τὴν εἶδε
τσιτωμένη, τὴν κλάτησε και εἶπε:
«Καλὰ νὰ πάθῃ! έτσι πληρώνουν τὸν
κάνονά τους οι κλέφτες!» και τράδη-
ξε τὸ δρόμο του.

Μόλις προσέβρασε όμως ο χωριά-
της, σηκώθηκε ή καλή σουή άλεπού,
άρχισε νι τρέχῃ μέσ' από τὰ χωρά-
φια και δῆγχε πάλι και τεντώθηκε
ξερῇ στὸ δρόμο.

Σὲ λιγάκι νὰ σου πάλι ο χωριάτης,
που σάν τὴν εἶδε, τὴν κλάτησε για
δευτέρη φορὰ και εἶπε:

—«Νὰ ή συντρόφισσα της άλλης
που βρήκα παραπάνω. Θεὸς σωρέσ'
τὰ πεθαμένα εκεῖνου που τις σκότωσε'
γύρωσε τι θὰ τράδαγαν οι κόττες του
χωριοῦ, αν έμεναν ζωντανὰ αὐτὰ τὰ
δύο ζουλάπια!»

Μάσαν προχώρησε πάλι λίγο αὐτὸς,
σηκώθηκε ξανὸ ή άλεπού, έτρεξε βια-
στικά, όπως και τις άλλες δύο φορές,
και βρέθηκε ξεπλωμένη στὴ μέση του
δρόμου!

Αὐτὴ τὴ φορὰ όμως, άμα τὴν εἶδε
ο χωριάτης, φώναξε: «—Κύριε έλέη-
σον! τί είναι τούτο σήμερα;» Κι' ά-

μέσως συλλογίστηκε: «Τρεῖς άλεπού-
δες σκοτωμένες, δγάνουν τρία τομαρία,
και μ' αὐτὰ μπορῶ νὰ κάνω εἰώ μιὰ
γούνα καλύτερη κι' από του Δεσπότη,
νὰ τὴν φορῶ τὸν χειμῶνα νὰ μὴν κρυ-
ώνω. Τί κουτὸς που σταθήκα, νὰ μὴν
τις φορτώνω στὸ γαϊδούρι μου, από
μῆς άρχῆς, όπως τις έβρισκα στὸ
δρόμο. Μὰ θὰ τὸ κάνω τώρα. Θαῖψῶ
τὸ γαϊδαρο εδῶ με τούτῃ, και θὰ γυ-
ρίσω πίσω λίγο δρόμο, νὰ πάρω και
τις άλλες δύο. Θὰ κάνω έτσι διπλὸ
κόπο, μα μου χρειάζεται!» Και γύρι-
σε πίσω νὰ βρῆ τις άλλες δύο...

Σηκώθηκε τότε ή κυρά άλεπού,
άρπαξε τις κόττες του χωριάτη, και
τρέχοντας έφυγε κατὰ τὸ λογγο και
χάθηκε μέσα στα κλαριά, χαρούμενη
για τὸ κατορθωμά της που της έδινε
τέτοιο μεζέ!

Ο χωριάτης, σάν τράβηξε κάμπο-
σο δρόμο, και δέν βρήκε στὸ μέρος,
που θυμάταν πως είχε δῆ τὴ δεύτερη
άλεπού, εἶπε: «Πίσω μου σ' έχω, σα-
τανά! εδῶ τὴν εἶχα βρῆ, τί έγινε;»

Στάθηκε λίγο με άπορία, κι' έστε-
ρα προχώρησε, για νὰ βρῆ τούλάχι-
στο τὴν πρώτη. Μὰ του κάκου, οὐτ' ε-
κείνη δέν ήταν πιά στὴ θέση που
τὴν άφησε!

Τότε άρχισε νὰ σταυροκοπιέται και
νὰ λέγῃ: «Τί έπαθα; μήπως φαντάστη-
κα; μα ἔχι, δέν κάνω λάθος, τις εἶδα
και τις δύο με τὰ μάτια μου.»

Στὸ τέλος κίνησε νὰ ξεναγυρῆ,
νὰ πάρῃ μόνο τὴν τρίτη, που τὴν εἶ-
χε αφήσει διπλα στὸ γαϊδαρό του,
και παρηγοριότανε πως κι' αὐτὴ του
εφτανε θάκανε τὴ γούνα του πὸ μί-
κρῇ, μα δέν πείραζε...

Όταν όμως γύρισε και δέν βρήκε
οὔτε τὴν τρίτη, που τὴν ένόμιζε σί-
γουρη, και εἶδε πως λείπανε κι' οι
κόττες, κατάλαβε πως τὴν έπαθε, και
τραβώντας τὰ γένεια του από τὴ φοῦρ-
κά του, εἶπε:

—«Καλὰ μου τὴν εφτιαξε αὐτὸ τὸ
πονηράδι, που σάν κι' έμένα πουλάει
κι' αγοράζει χιλιάδες! τώρα πιά ἔχι
μόνο δέν θὰ κάνω γούνα, μα τὴν τάλ-
σα και κόττες. Ας εἶναι όμως, έχω
ράβματα και γι' αὐτὴ!...»

ΠΑΝΑΓ. Γ. ΣΕΦΕΡΑΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ "ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΔΕΙΚΟΥ,"

Φειδίας, Όνομα τὸ όποιον εθεωρή-
θη άκατάλληλον ως βαπτιστικόν του
νεωτέρου Έλληνος, ο όποιος χάνει
τὸν καιρόν του άερολογῶν.

Φιλολογία. Η βροχόερα γραφή εἶνε
φυλλολογία, ως άποτελουμένη από φύλ-
λα βιβλίων.

Χορός. Όμοιοκαταλιξία τὸν ποδῶν.
Ρεαλισμός. Όρα τὴν λέξιν παγίς.
(Τι Σιωποῦμαι) ΔΗΜ. Γ. ΚΑΠΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΗΝΑΪΚΗ κι' ή σημερινή Έπιστολή, αν και θα σας πη γιά πράγματα που συμβαίνουν στην... Ιταλία. Μ' αυτά τα πράγματα είναι τόσο άθιναί-

κά, τόσο ελληνική! Φανταστήτε ότι πρόκειται για παραστάσεις αρχαίων ελληνικών δραμάτων σε αρχαίο ελληνικό θέατρο. Γιατί κίτι δηλαδή που δεν θα μπορούσε σήμερα να γίνει παρά μόνο στις Αθήνας και σε δύο-τρεις ακόμα ελληνικές πόλεις, όπου σώζονται αρχαία θέατρα σαν το Διονυσιακό μας. Ένα τέτοιο, από τα μεγαλύτερα και τα ωραιότερα, σώζεται και στην Ιταλική Συρακούσα, στη μικρή μ' ιστορική αυτή πόλη της Σικελίας, που δεν είναι παρά «αι Συρακούσαι» των αρχαίων, ή μεγάλη και περιφωρημένη αποικία των Κορινθίων, ή δοξαριμένη πατρίδα του Θεόκριτου, του Μόσχου και του Αρχιμήδη. Οι σημερινοί της λοιπόν κάτοικοι, που τα βράδια τους έρεπια δεν τους αφήνουν να ξεχνούν την ελληνική τους καταγωγή, σ' έφηναν να αναστήσουν το αρχαίο εκείνο θέατρο και κάθε χρόνο, την άνοιξη, να δίνουν σ' αυτό μερικές παραστάσεις με έργα των αρχαίων τραγικών και να προκαλούν τον πολιτισμένο κόσμο σε μία ξεροτελεστία, «τέ μία λατρεία της Τέχνης και της Ώμορφιάς».

Η πρώτη άποπειρα έγινε τον Απρίλη του 1914, όταν παραστάθηκε και ο «Αγαμέμνων» του Αίχχλου. Η επιτυχία ήταν μεγάλη. Μά οι πόλεμοι έμπόδιζαν την εξακολούθηση και μόνο τον Απρίλη του 1921 παραστάθηκαν κι' αί «Χοιφόροι», το δεύτερο μέρος της αίχχλου Τριλογίας, με την ίδια και μεγαλύτερη επιτυχία. Και πάλι φέτος, τον παρασμένο μήνα, παραστάθηκαν ο «Οιδίπους Τύραννος» του Σοφοκλή κι' αί «Βακχίδες» του Εύριπίδη. Οι παραστάσεις αυτές, επίσημες πιά, εδασταζαν από τις 22 του Απρίλη (ν. ή.) ως τις 4 του Μάη. Τη μία μέρα «Βακχίδες» και την άλλη «Οιδίπους». Κι' ήταν γιά τη μικρή πόλη αθηναίως μέρες χαράς, εδτυχίας και δόξας αυτές. Ιταλοί και ξένοι απ' όλο τον κόσμο έτρεξαν εκεί να παραλαύσουν τη λατρεία. Πήγε κι' ο ίδιος ο βασιληάς της Ιταλίας με τη βασιλική οικογένεια και με μία μοίρα του Στόλου. Πήγαν ακόμα και 25 χιλιάδες

φοιτητάι απ' όλα τα Ιταλικά πανεπιστήμια. Και μπορείτε πιά να φανταστήτε τι γινόταν στο μεγάλο εκείνο άμφιθέατρο, έπιτεκασμένο και στολισμένο γιά την παρασάση, μπροστά στην αρχαία σκηνή, όπου έβανταζαν οι τελειότερες σκηνογραφίες, — τα τείχη και το παλάτι των Θηβών, γιατί και τα δύο έργα έχουν θηβαϊκή υπόθεση — κι' έχοιο Ιταλοί ήθοποιοί, σαν τον Ανίβια Νίντσι και την Γερέζα Φραντσίνη, έπαιζαν θαυμάσια τα δύο ελληνικά άριστουργήματα, μεταφρασμένα απ' το μεγαλύτερο ελληνιστή της Ιταλίας, τον Έκτορα Ρομανόλη! Μιθόφραση, από την «Αρέθουσα» που μ' έστειλαν από εκεί, μπορεί να σας δώση κάποια ιδέα: «Η σκιά της επέρας — γράφει ή έφημερίδα της Συρακούσας, — κατεοάνει τώρα στη σκηνή και στο άμφιθέατρο, που σιγά-σιγά άδειάζει. Κι' οι αναριθμητοί θεαταί φεύγουν συγκεκινημένοι, σκεπτικιοί, κυριευμένοι ακόμα από τη γοητεία ενός άγνοο δράματος Τέχνης κι' Ώμορφιάς.»

«Ήταν άραγε και Έλληνες σ' αυτό το Έλληνικό Όραμα;... Δεν ξέρω. Στις περσινές παραστάσεις ήταν μερικοί κι' ανάμεσα σ' αυτούς κι' ή τραγωδός Μαρίκα Κοτοπούλη. Φέτος όμως άδιλο αν έπηγε κανένας, αφού και κάποιο σχέδιο να προκληθή επίσημως ή Έλλάδα, ο Δήμος Αθηναίων και τα δύο Πανεπιστήμια, ένα άναύχησε γιά λόγους ίσως πολιτικούς. Στην «Αρέθουσα» όμως, με τον τίτλο «Η φωνή της Έλλάδος» διαδάξω το άραίο χαιρετιστήριο τηλεγράφημα που έστειλε ο Πρωθυπουργός κ. Γούναρης, από την Συνδιάσκεψη τότε της Γενεύης, στο Δήμαρχο της Συρακούσας: «Η Έλληνική Αντιπροσώπεια χαιρετά την πόλη των Συρακούσων, όπου ή άθανασία της τέχνης άδελφώνει την Ιταλική με την ελληνική σκέψη». Κι' ή έφημερίδα προσθέτει: «Οι Συρακούσιοι, χαρούμενοι και συγκινημένοι από τον ευγενικό χαιρετισμό, αίστάνθηκαν τον παλμό του μυστικού εκείνου συγγενικού δεσμού, που δύο χιλιάδες χρόνια δεν μπόρεσαν να τον κόψουν. Η γλυκειά φωνή της Έλλάδος, μετ' απ' τα σκοτάδια της τυφλής πολιτικής, άκούγεται να έξυμνη την άθανασία της Τέχνης της. Είναι άσμα! είναι φως!»

«Αλλά όχι! Ξέρω μιά Έλληνίδα τουλάχιστο, που με καμάρι και περιφάνεια και συγκίνηση εθνική άπεριγραπτή, παρακολούθησε αυτές τις παραστάσεις. Είναι ή φίλη μας Μαργαρίτα Μπούμη, που μένει πάντα στη Συρακούσα. Αδτή μ' έστειλε και την «Αρέθουσα» με τις σχετικές

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυθιοτόρημα υπό ΑΥGUSTA LATOUCHE) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

«Όταν δούγκρινε τη διαγωγή του Μωρίς με τη δική της, κατάλαβε άμέσως πως ή κοινωνική άπόσταση που θα τους έχωριζε ήταν πολύ μικρή έμπρός στο ήθικό χάσμα που μονάχη της είχε δημιουργήσει.»

«Μήπως είχα ντραπή;» είπε ο Μωρίς. Και όμως ή αλήθεια ήταν πως τώρα ντραποτανε γι' αδτήν, τώρα την περιφρονούσε. Αλλά, με την ιδέα της πάντα, αυτό της άξιζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

«Η Διονυσία φρονίζει γιά κοστούμι. Αντί να γυρίση κατ' εδθείαν σπίτι της, ή Διονυσία προχώρησε πρδς την πόλη της Λάν για να βρή κανένα κοστούμι καθαρίστρας.»

Γιατί, κι' αν δεχότανε ακόμα γιά τις πρώτες μέρες αυτό που της έδινε ή Λέα, ήξερε όμως πως δεν θα της βαστοδσε πολύ. Έπειτα ήθελε και δεύτερο γιά ν' αλλάξη.

Προχώρησε λοιπόν στο μεγάλο μαγαζί, όπου έδλεπε και διάφορα έτοιμα κοστούμια.

Δεν είχε κανένα σκοπό ν' αγοράση άμέσως, γιατί δεν κρατούσε λεπτά. Ότι είχε το ζόδεψε γιά να πάρη το έπανωφόρι της. Θα ρωτούσε μόνο γιά τις τιμές. Ότι ήθελες εύρισκες σ' αυτό το έμπορικό. Η Διονυσία όμως δεν έβηκε άκριβδς αυτό που ζητούσε.

«Η Λέα της είχε πη πως το κοστούμι θα στολιχίσε επτά φράγκα το πολύ και κείνη δεν εύρισκε φθηνότερο από δέκα. Και τόσο ποσό δεν είχε διαθέσιμο.»

Είχε δέβαια μερικές οικονομίες, μά τις είχε στο συρτάρι της μητέρας της και δεν μπορούσε να τις έγγηκε. Ντυμένη λοιπόν με το έπανωφόρι και τον κοδκό της, μπήκε με θάρρος στο μαγαζί.

«Θά ήθελα ένα κοστούμι καθα-

ρίστρας, είπε στην πωλήτρια που ήλθε να την περιποιηθή.

«Έτοιμο δέβαια, Δεσποίνις; Γιατί, χωρίς άλλο θα θέλετε να το χαρίσετε»

«Η Διονυσία δεν άποκρίθηκε.»

«Έ τός αν το θέλετε παραγγελία, σαν τις Δεσποινίδες του κ. Μηχανικού που τα παρήγγειλαν γιά ν' μασκάρουσούν στο Παρίσι την παραμένη άποκορία. Είχαν πολλή επιτυχία.»

«Η Διονυσία έκαμνε πως κοίταζε τα πανικά που ήσαν στον μπαγάκο.»

«Σας τώ λέω γιατί σας γνωρίζω. Σας έλέπω συχνά με τη φιληνάδα σας, την Δάδα Μπεκκάρ.»

Την γνώριζαν! Σήκωσε το κεφάλι της κι' έτοιμαζαν ν' άπαντήση. Μά ή πωλήτρια την έπρόλαβε.

«Λοιπόν; έτοιμο ή παραγγελία.»

«Παραγγελία, κυρία, άποκρίθηκε ή Διονυσία που ήθελε να κερδίτη καιρό.»

«Αυτό λέω κι' εγώ. Έχει πάντα καλύτερη δουλειά. Θα σας τώ κάμουμε απ' αυτό, το άραίο λινό που δε βάρει. Πού θέλετε να σας τώ στείλωμε. Στο κ. Μπεκκάρ;»

«Όχι, είπε με όρμη, που γιά να την διορθώση, έπρόσθεσε:»

«Είναι σε ταξείδι.»

«Σπίτι σας λοιπόν. Θα είναι έτοιμο τώ άπόγευμα.»

«Όντε, κυρία μου. Θα περάσω εγώ να τώ πάρω και τώ να τώ πληρώσω. Γιατί τώρα δε κρατώ λεπτά.»

«Δεν είναι ζήτημα. Σ' εσάς δίνουμε πίστωση και όλο τώ μαγαζί. Θα σας τώ φέρουμε σπίτι.»

«Όπως θέλετε.»

«Τότε να σας τώ κρατήσωμε. Δεν μωδ λέτε τώνομα σας; γιατί τώ ξεχνώ αδτή την ώρα.»

«Η Διονυσία δεν είχε καμιά δρεξη να πη τώ όνομά της.»

«Μή πειράζεσθε, σας παρακαλώ. Δεν είναι βία. Δεν πληρώσα τίποτε, ούτε να κόψετε. Σε λιγάκι όταν θα σας δώσω τώ μέτρα μου, τότε τώ σημειώνετε.»

«Μπα, στο άνάστημα σας, όλες έχουν σχεδόν τώ ίδια μέτρα. Όπως θέλετε όμως.»

«Η Διονυσία νόμιζε πως δε θα τελείωνε, γι' αυτό ένοιωσε πως ξελάφρωσε όταν μπόρεσε να χαιρετίση και να βγη στο δρόμο.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

«Επισκέπτεται που δεν τον περιμένει!»

Την ώρα που έμπαινε ή Διονυσία σπίτι της, άντάμωσε στο πεζοδρόμιο

έναν άνθρωπο άγνωστό της, που έδγαινε από μέσα. Έτοιμαζότανε να τον ρωτήση ποίος ήταν και τί ζητούσε, όταν βγήκε και ή μητέρα της, ντυμένη γιά να πάη στην αγορά.

«Σε περίμενα, Διονυσία μου, να πάμε στο Λάν, και άργησα τώρα γιά την αγορά. Ήταν μακριά γιά σένα να π' έσαι εκεί κίτω.»

«Η Διονυσία δεν άκουσε τίποτε και ακολουθώντας την σκέψη της ρώτησε.»

«Ποίος ήταν αυτός που βγήκε;»

«Δεν ήταν γιά μ' ε. Έκανε λάθος στην πόρτα. Θ' ήταν γιά τη Λέα. Φαίνεται, ο πατέρας της που δουλεύει στο πηγάδι του Κουριέρ,»

άνθρωπος που είχε έλθη γιά πληρωφές, ξαναγύρισε βιαστικδς.

«Ήμουν δέβαιος πως δεν έκανα λάθος εγώ, είπε άνοιγώντας διάπλατα την πόρτα. Έδω κάθονται οι Κουτουριέ, αριθμός 250. Κι' έδω είναι μιά κόρη που την λέν Διονυσία Κουτουριέ. — Μάλιστα, κύριε.»

«Έ λοιπόν. Ερχομαι έδω, μωδ λέν πως είναι στο πλάγι. Δεν είμαι δ' και τόσο δλάκας. Ξέρω να διαβάξω τώ όνόματα και τούς αριθμούς. Τι διάβολο! Λοιπόν ποιά είναι αδτή ή Διονυσία Κουτουριέ;»

«Εγώ, κύριε.»

«Έτού! Μπορούσε να μωδ τώ πης άμέσως...»

«Μά...»

«Και όχι να με στέλνετε άπό τον Ήρωδη στον Πιλάτο... Νομίζετε πως δεν έχωμε άλλη δουλειά; Με κορδ' έδεψε λοιπόν ή μητέρα σου;»

«Όχι, κύριε. Η μητέρα μου δεν τώξερε... πως πηγαίνουν έτσι στο σπίτι να ρωτούν γιά μιά καθαρίστρα.»

«Και δέβαια που δεν είναι συνήθεια. Τον ξέρουμε έμεις τον κόσμο μας. Μά φάνηκε τόσο παράξενο και κάτω, να θέλη ή κόρη του Κουτουριέ να έρθη καθαρίστρα!»

«Και γιάτι σας φάνηκε παράξενο;»

«Δεν ξέρω. Δεν τούς γνωρίζω εγώ τούς Κουτουριέ. Μωδ έπαν να έλθω και να ιδώ. Και ήλθα.»

«Νά μ' ε συγχωρήσετε, κύριε. Έγινε παρεξήγηση. Έγώ είμαι ή Διονυσία Κουτουριέ, και θέλω να μωδ καθαρίστρα στο πηγάδι του Κουριέρ...»

Και ο δ' άλληλος γύρισε στο άνθρακωχετο αφού σημείωσε δ,τι ήθελε να μάθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Η δουλειά άρχίζει.

«Η ώρα είναι πέντε τώ πρωί.»

Στο μεγάλο δρόμο που πηγαίνει από τώ Λάν στο Ντοναί, περυνάνας από τώ Κουριέρ, άπλώνονται όλοι οι συνοικισμοί των εργατών, θλιδερά όμοίμορφοι.

Δρόμος ίσως άπελπιστικά. Και γύρω ένας κάμπος χέρτος και παγωμένος, χωρίς πρασινάδα, χωρίς δένδρο, χωρίς σπαρτά. Τόπος που προξενεί θλίψη...

Αδτό τον δρόμο παίρνει ή Διονυσία. Χθές είχε παράσει από την άπιθέωση του γιατρού, μαζί με άλλα κορίτσια που γελοδσαν και λέγανε άστεία.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

«Καθαρίστρες έβρναν όλοένα χειροπιασμένες...»

